

kem zajisté takového platu, by se mohl sám byt i skrovně živiti. Neučiniv tak, studoval vymáhající věřitel dále na vlastní risiko a nemůže se zřetelem k tomu vyživovací povinnost svého otce nadměrně proti jeho vůli rozšiřovati. Není proto vymáhající strana podle usnesení krajského soudu v Mostě ze dne 24. října 1923 jako exekučního titulu k exekučnímu návrhu oprávněna, ježto povinná strana měla na svého syna platiti příspěvky k rukám kolisní opatrovnice, a jest kromě toho nárok vymáhající strany, pokud se týká požadovaných příspěvků vyživovacích starších tří let po 21. roku (3. února 1926) se zřetelem k datu exekučního návrhu (8. prosince 1929) promlčen (§ 1480 obč. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. V projednávaném případě zažádal nezletilec, stav se zletilým, na základě soudního usnesení ze dne 24. října 1923 jako exekučního titulu, jímž bylo uloženo jeho otci (povinnému), by mu k rukám opatrovnice k činu platil výživné 200 Kč měsíčně až do doby, kdy se bude moci sám živiti, o exekuci mobilární pro nedoplatek výživného. K odůvodnění návrhu uvedl, že dosud studuje a že nepominula otcova povinnost platiti výživné. Rekursní soud změnil na stížnost povinného usnesení prvního soudu, exekuci povolující a návrh vymáhajícího věřitele zamítl s odůvodněním, že vymáhající věřitel není oprávněn k exekučnímu návrhu a že nárok na výživné zanikl, po případě že jest promlčen. Leč názor rekursního soudu jest mylný. Pokud jde především o oprávnění k podání exekučního návrhu, přísluší toto oprávnění straně k nároku oprávněné (§ 3 ex. ř.). Podle obsahu exekučního titulu byl osobou k nároku oprávněnou syn povinného Karel P., tehdy nezletilý. Stav se zletilým, nepozbyl tím vlastnosti osoby k nároku oprávněné, neboť otázka nezletilosti a zletilosti měla jen význam po stránce procesní způsobilosti. Leč s předpisem § 3 ex. ř. neshoduje se ani další názor rekursního soudu. Podle tohoto ustanovení zákona rozhoduje pro povolení exekuce obsah exekučního titulu a návrh strany k nároku oprávněné (vymáhajícího věřitele), jehož údaji jest soud povolující exekuci vázán a nepřisluší mu proto ani, by, vykládaje titul, řešil otázku, zda vymáhaný nárok zanikl skutečnostmi nastavšími po vzniku titulu. Byl proto první soud jakož i rekursní soud vázán údajem navrhovatele, že nepominula otcova povinnost platiti výživné, a nesměl proto ani rekursní soud přihlížeti k námitkám v rekursu povinného, že nárok vymáhajícího věřitele zanikl, po případě jest promlčen, neboť šlo o nedovolené novoty.

Čís. 9941.

V řízení o návrhu manželského dítěte proti otci o placení výživného nelze řešiti otázku, zda manželka s dítětem opustila manžela bezdůvodně. I když manželství nebylo ještě rozvedeno neb rozloučeno, jest

řešiti otázku, zda dítě má zůstat ve výchově matčině, výhradně tak, by to vyhovovalo zájmům dítěte (§ 142 obč. zák.). Blaho dítěte, jež ještě nedosáhlo jednoho roku svého věku, vyžaduje, by zůstalo ve výchově matčině.

(Rozh. ze dne 24. května 1930, R I 352/30.)

Soud první stolice uložil manželskému otci, by platil výživné dítěti, žijícímu odděleně s matkou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelem namítané zřejmé nezákonnosti a rozporu se spisy tu není. Otázku, zda stěžovatel jest povinen starati se o výživu svého dne 23. června 1929 narozeného manželského dítěte, rozřešily nižší soudy správně podle § 141 obč. zák., a jelikož dítě, jak doznáno, není s ním ve společné domácnosti, nemůže mu tedy poskytovat výživu in natura, jest jeho povinností, by poskytoval výživné v penězích. Stěžovatel ovšem v opravném řízení uplatňoval, že manželství s matkou dítěte není dosud rozvedeno ani rozloučeno, že ho manželka opustila, dítě mu odejmula a že je ochoten poskytovat dítěti výživu ve své domácnosti. Leč tyto námitky, s nimiž se ovšem měl rekursní soud vypořádati, jsou bezpodstatné. V tomto řízení nelze řešiti otázku, zda navrhovatelka stěžovatele opustila důvodně. Jde jen o to, zda má dítě zůstat ve výchově matky, jež společnou domácnost s dítětem opustila, a tuto otázku jest řešiti, i když manželství nebylo ještě rozvedeno nebo rozloučeno, obdobně podle § 142 obč. zák. výhradně tak, by to vyhovovalo zájmům dítěte; nemůže však býti pochybností, že blaho dítěte, jež nedosáhlo ještě jednoho roku svého věku, vyžaduje, by zůstalo v matčině výchově, to tím více, an stěžovatel ani netvrdí, že se dítěti u matky nedostává náležitého ošetření a patřičné výchovy. Není-li tu však důvodu, by dítě bylo matce odejmuto a odevzdáno do výchovy stěžovateli, náleží mu, by na výživu platil, pokud je neživí u rodinného krbu.

Čís. 9942.

Nakladatelská smlouva (zákon ze dne 11. května 1923, čís. 106 sb. z. a n.).

Předpis § 21 (3) zákona nevztahuje se na smlouvy, které v době nabytí účinnosti zákona již trvaly.

(Rozh. ze dne 24. května 1930, R II 127/30.)

Navrhovatel, postupník svého otce Josefa P-a, navrhl podle § 21 zákona ze dne 11. května 1923, čís. 106 sb. z. a n. v nesporném řízení úpravu autorského honoráře za dílo Josefa P-a, k němuž prý přenechal